

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4319203587
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4319203587.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobkyne: G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX F., proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2 386,09 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 23. septembra 2022 č. k. 11Csp/107/2019-378, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Levice zo dňa 9. novembra 2022 č. k. 11Csp/107/2019-432, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výroky I. a II.) a v časti trov konania (výrok IV.) z r u š u j e a vec mu v tejto časti vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom určil, že zmluva o úvere č. 1386772 zo dňa 22.12.2004 uzatvorená medzi žalobkyňou a Všeobecnou úverovou bankou, a.s., je bezúročná a bez poplatkov (výrok I.) Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2 386,09 eura v lehote do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Konanie v časti, ktorou žalobkyňa žiadala zaviazat' žalovaného sumou 500 eur titulom finančného zadostučenenia zastavil (výrok III.). Žalobkyňi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému nepriznal (výrok IV.). Opravným uznesením opravil záhlavie rozsudku tak, že uviedol správne PSČ v adrese žalobkyne. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 137 písm. c), d), § 230 Civilného sporového poriadku (CSP), § 52 ods. 1, § 52 ods. 2a, 3, § 53 ods. 1, 2, 4, § 39, § 41, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 122 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 prvá veta, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1 až 3, § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

1.2. Skúmal či rozhodcovský rozsudok predstavuje materiálne vykonateľný exekučný titul. Konštatoval, že rozhodcovská doložka, ktorá bola dohodnutá priamo v zmluve, nebola individuálne dojednaná, a nútila spotrebiteľa podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, preto podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, s čím je spojená sankcia neplatnosti podľa § 53 ods. 4 OZ. Na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je nulitným aktom. Preto dospel k záveru, že právoplatný rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 17908/09 zo dňa 18.01.2010 vydaný Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., netvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae), ktorá by bránila opätovnému prejednávaniu veci.

1.3. Preskúmal predmetnú zmluvu podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. a konštatoval, že napriek námietkam žalobkyne bola dodržaná písomná forma zmluvy, preto nemožno konštatovať jej neplatnosť. Zároveň v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. je možné sankcionovať bezúročnosťou

a bezpoplatkovosťou iba zmluvu, v ktorej nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov. Preto absencia sumy, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nie je dôvodom na vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. K tomu poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, citované v uznesení 22. februára 2018 vo veci sp.zn. 3Cdo/146/2017. Pokiaľ ide o absenciu priemernej RPMN, zákonná úprava spotrebiteľských úverov v čase podpisu zmluvy takýto údaj nepožadovala a tak nebolo tento údaj v zmluve potrebné uvádzať.

1.4. Pokiaľ ide o nárok na úrok v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Vzhľadom k tomu, že v predmetnej zmluve o úvere, nebola uvedená úroková sadzba, ale iba údaj, že úroková sadzba je pevná, t.j. nevyplýva z nej konkrétna výška úrokovej sadzby, dospel k záveru, že veriteľ nemá nárok na riadne úroky, v dôsledku čoho považoval zmluvu za bezúročnú.

1.5. K námietke žalobkyne (v rozsudku nesprávne uvedené „žalovaného“), že celková suma, ktorú mala zaplatiť bola vyššia ako súčin splátok úveru, súd prvej inštancie uviedol, že súčasťou nákladov bol aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 750,- SKK (24,90 eura) a poplatky za vedenie účtu 40 SKK (1,33 eura)/ mesačne a poplatok za poistenie vo výške 50 SKK (1,66 eura)/mesačne. Dospel k záveru, že v zmluve bola nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko táto bola uvedená vo výške 110.120,40 SKK, čo sa nerovná súčinu počtu a výšok splátok spolu so zmluvne dohodnutými poplatkami. Celková čiastka, ktorú žalobkyňa musela zaplatiť predstavovala sumu 112.520,40 SKK. K argumentácii žalovaného, že poistenie bolo dobrovoľné a bolo poskytnuté na základe žiadosti žalobkyne uviedol, že túto skutočnosť žalovaný nepreukázal, a z obsahu zmluvy nevyplýva, že by poistenie nebolo podmienkou pre získanie spotrebiteľského úveru. Dlžník mal možnosť vybrať si iba niektorý zo súborov poistenia, no zo zmluvy nevyplýva možnosť poistenie odmietnuť. Konštatoval, že poistenie bolo podmienkou poskytnutia úveru a tak poistné patrilo do celkových nákladov podľa § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z.z. a teda aj celkovej čiastky, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť. V dôsledku uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve bola nesprávne uvedená výška RPMN, keďže žalovaný (v rozsudku nesprávne uvedené „žalobca“) poistné do jej výpočtu nezahrnul a na takto uvedený údaj sa hľadí ako keby v zmluve absentoval, preto podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., považoval úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.6. Súd prvej inštancie preskúmal platnosť postúpenia pohľadávky na žalovaného. Uviedol, že právnym predchodcom žalovaného bola Všeobecná úverová banka, a.s., preto pre platné postúpenie pohľadávky bolo potrebné splniť všeobecné podmienky uvedené v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj osobitné podmienky uvedené v § 92 ods. 7 zákona o bankách, ktorý je osobitným právnym predpisom a ktorý dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie tak, že bankovú pohľadávku je možné postúpiť iba v tej časti, ktorá je po splatnosti a iba po písomnej výzve na splnenie, pričom výzva musí byť zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní. Konštatoval, že v spise sa nenachádzajú žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali platné a účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, resp. že v čase postúpenia už nastala konečná splatnosť úveru (k postúpeniu pohľadávky došlo k dátumu 23.11.2006 a posledná splátka bola splatná až 22.12.2008) a ani dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 7 zákona o bankách, t.j. že žalobkyňa bola riadne vyzvaná na zaplatenie dlžného záväzku, s ktorým mala byť v omeškaní trvajúcom viac ako 90 dní a ktorý ani po tejto výzve nebol uhradený. Preto považoval postúpenie na bankovej pohľadávky na žalovaného za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na túto neplatnosť prihliadal ex offo.

1.7. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že v exekučnom konaní bolo v prospech žalovaného, ako oprávneného, vymožená zrážkami zo mzdy suma 3 536,62 eura a z toho bola žalovanému vyplatená suma 2 648,55 eura, čo žalovaný potvrdil. Keďže žalovaný nebol veriteľom žalobkyne, lebo nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného žalovaného na žalovaného, suma 2 648,55 eura vyplatená žalovanému exekútorom bola plnením bez právneho dôvodu a žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Pokiaľ ide o zvýšné plnenie, ktoré exekútor použil na úhradu jeho trov, nakoľko táto suma reálne nebola vyplatená žalovanému, nemôže byť predmetom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, a preto ju súd prvej inštancie nebral do úvahy.

1.8. Zaoberal sa námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Žalobkyňa vo svojich vyjadreniach uviedla, že dňa 20.07.2019 sa od Občianskeho združenia Ochrana spotrebiteľa dozvedela, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti a obsahuje nesprávne údaje. Na pojednávaní upresnila, že ide Centrum správnej pomoci so sídlom v Bratislave, jej dali telefonický kontakt na Martu Kudryovú, ich zástupkyňu, ktorá spísala žalobu. Existenciu uvedeného občianskeho združenia si súd prvej inštancie overil na internete. Tým mal preukázané, že žalobkyňa získala skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia až na základe kontaktu s predmetným občianskym združením, ktoré

poskytuje pomoc spotrebiteľom v roku 2019. Nakoľko žaloba bola podaná dňa 16.09.2019, mal zato, že bola podaná v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu vychádzal z 10 ročnej premlčacej doby s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.04.2021 vo veci sp.zn. C-485/19). Zmluva bola uzatvorená dňa 22.12.2004 a z odpovede exekútora zo dňa 08.08.2022 vyplýva, že žalovaný vymohol od žalobkyne na podklade exekúcie sp.zn. EX 7596/10 v období od 14.09.2012 do 08.03.2017 sumu 2 648,55 eura, čo potvrdil aj žalovaný, pričom žaloba bola podaná dňa 16.09.2019, teda bola podaná v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Nakoľko žalobkyňa si uplatnila sumu 2 386,09 eura, priznal bezdôvodné obohatenie v uplatnenej výške.

1.9. Konanie v časti primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur súd prvej inštancie zastavil podľa § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP, z dôvodu, že žalobkyňa v tejto časti vzala žalobu späť a právny zástupca žalovaného so späťvzatím súhlasil.

1.10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobkyňa si voči žalovanému uplatnila spolu 3. nároky, pričom vo vzťahu k nároku 1. a 2. bola úspešná a vo vzťahu k 3. nároku bolo konanie zastavené, pričom zastavenie ide na vrub žalobkyne. Teda v percentuálnom vyjadrení mala žalobkyňa úspech 66,33 % a žalovaný 33,33 %. Pomer úspechu potom predstavuje 33,33 % v prospech žalobkyne (66,66-33,33). Avšak vzhľadom k tomu, že žalobkyňa žiadne trovy nevynikli, náhradu trov konania jej nepriznal.

2.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie voči výrokom I., II. a IV. a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania, resp. zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

2.2. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko závery súdu prvej inštancie uvedené vo výroku I. odporujú záveru súdu prvej inštancie v bode 49., podľa ktorého na neho nebola platne postúpená pohľadávka z uvedenej zmluvy. Ak však súd prvej inštancie zastal názor, že nie je vlastníkom pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. 1386772, potom nemohol dospieť k záveru o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v časti o určenie, že úver poskytnutý na podklade tejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za zmätočné, nepreskúmateľné, vyvolávajúce stav právnej neistoty a nemajúce oporu v zákonných ustanoveniach. Tvrdil, že v prípade správneho posúdenia veci a aplikácii zákonných ustanovení v ich vzájomnej a logickej súvislosti, by nemohol súd prvej inštancie dospieť k právnomu záveru, ktorý vyjadril vo svojich výrokoch. Mal za to, že takýmto nesprávnym procesným postupom mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.3. Nestotožnil sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého by úver poskytnutý na základe zmluvy mal byť bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na § 4 ods. 2 písm. g) a § 2 ods. 2 bod 5 zákona č. 258/2001 Z.z. tvrdil, že v čase uzatvorenia zmluvy (22.12.2004) bolo možné právne posúdiť poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov iba v prípade, ak v zmluve nebola uvedená RPMN - čo sa však v súdenom prípade nestalo, nakoľko v zmluve je v čl. I. jasne a zrozumiteľne uvedená výška RPMN 10,08 %. Zároveň poplatky za poistenie do celkových nákladov (a tým ani do výpočtu RPMN) nevstupovali. Preto sa nestotožnil ani s právnym posúdením, že v predmetnom prípade vzhľadom na nezarábanie poplatkov za poistenie do celkových nákladov bola celková čiastka úveru a tým aj RPMN uvedená v zmluve nesprávne, resp. v nesprávnej výške, nakoľko takýto záver je v priamom rozpore s § 2 písm. c) bodu 5 ZoSÚ. Nesúhlasil ani so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých žalobkyňa nemohla poistenie odmietnuť, nakoľko uvedené nevyplýva z vykonaného dokazovania. Stať o poistení nebola povinnou súčasťou zmluvy a mohla zostať nevyplnená úplne. Žalobkyňa nemusela požiadať o poistenie vôbec, išlo o doplnkovú službu, ale požiadala o poistenie a vybrala si jeden z dvoch navrhnutých súborov poistenia, a zároveň uviedla, že spĺňa podmienky pre vznik poistenia. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 13Csp/71/2021 zo dňa 24.05.2022. Tvrdil, že zmluva obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákonodarca pre takýto typ zmluvy vyžadoval v čase jej uzavretia a preto úver poskytnutý na jej základe nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že veriteľ nemá právo na riadne úroky v dôsledku § 4 ods. 5 ZoSÚ, nakoľko aj tento záver súdu prvej inštancie považoval za v rozpore s vykonaným dokazovaním.

2.4. Namietal voči výroku II. napadnutého rozhodnutia, ktorým bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyňu titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 2 386,09 eura. Tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala, že by od nej prijal akékoľvek plnenie, keď v rámci exekúcie plnila na účet súdneho

exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava. Preto nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ktorý od žalobkyne neprijal žiadne peňažné prostriedky. Bez ohľadu na to, že mal právny titul na prijatie plnení od žalobkyne, tak v súdenom prípade absentuje pasívna vecná legitímácia, keďže § 451 ods. 1 OZ vyžaduje, aby plnenia vydal ten, kto sa na úkor iného obohatil. Skutočnosť, že bol oprávneným v exekúcií automaticky neznamena, že by bol pasívne vecne legitímovaný v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Obdo/16/2008 a sp.zn. 7Cdo/117/2011.

2.5. Nestotožnil sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadom premlčania uplatneného nároku a právneho výkladu uplatnenia a plynutia subjektívnej premlčacej doby, ani objektívnej premlčacej doby. Uviedol, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť v momente, kedy sa žalobkyňa preukázateľne dozvedela o existencii skutkových okolností, na podklade ktorých možno takéto právo uplatniť. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že by mala subjektívna premlčacia doba začať plynúť až v momente, ako sa žalobkyňa dozvedela o tom, ako skutkový stav právne vyložiť. Preto bolo bez významu tvrdenie žalobkyne, že dňa 20.07.2019 sa dozvedela od Občianskeho združenia Ochrana spotrebiteľa o skutočnosti, že úver je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko to samo o sebe nemalo na vedomosť o existencii skutkových okolností potrebných na podanie takejto žaloby žiadny vplyv. Tvrdil, že žalobkyňa získala znalosť všetkých skutkových okolností, na základe ktorých mohla podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v deň, kedy poskytla súdnemu exekútorovi plnenie, na základe čoho došlo k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby. Pri každom čiastkovom plnení žalobkyňa disponovala vedomosťou o skutkových okolnostiach, ktoré ju oprávňovali na podanie žaloby, opačný výklad by smeroval k neúmernému predlžovaniu premlčacej doby. S ohľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná na súde dňa 16.09.2019 žalobkyňa uplatnil svoj nárok na súde po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/169/2017 na rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/67/2011, 3Cdo/169/2017 a 8Cdo/163/2018. Nestotožnil sa ani s aplikovaním 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, nakoľko súd prvej inštancie v bode 54. svojho rozhodnutia právo nevykladal, ale ho vytváral, čo mu neprináleží. Súd nie je oprávnený meniť zákony ani s ohľadom na citované rozhodnutie Súdného dvora EÚ. Len zákonodarca je oprávnený v tomto smere zmeniť legislatívu a upraviť § 107 OZ, ak tak zákonodarca doposiaľ neurobil, potom je súd povinný rešpektovať platné právne predpisy. Keďže úmysel žalovaného nebol v konaní preukázaný, je aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby vylúčená.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu písomne nevyjadřila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výroky I. a II.) a v časti trov konania (výrok IV.) podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

6. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

7.1. Žalobkyňa sa podanou žalobou, domáhala určenia, že zmluva o úvere č. 1386772 zo dňa 22.12.2004 je bezúročná a bez poplatkov, a uloženia povinnosti vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 2 386,09 eura s príslušenstvom. Domáhala sa tiež voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť jej finančné zadostučinenie vo výške 500 eur, v ktorej časti v priebehu konania pred súdom prvej inštancie vzala žalobu späť. Žalobu smerovala voči VÚB, a.s. (právny predchodca žalovaného).

7.2. Právny predchodca žalovaného namietal, že pohľadávka z predmetnej zmluvy bola postúpená zmluvou o postúpená a preto nie je pasívne legitímovaný subjektom. Na následný návrh žalobkyne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 9. apríla 2021 č. k. 11Csp/107/2019-135 vyhovel návrhu, aby do konania na miesto doterajšieho žalovaného: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, vstúpil nový žalovaný: EOS KSI SLOVENSKO, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 881 02 Bratislava, IČO: 35 724 803. Žalovaný namietal, že navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní nie je vylúčené, namietal aj prekážku právoplatne rozhodnutej veci, tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, namietal aktívnu legitímáciu žalobkyne a vzniesol námietku premlčania.

7.3. Súd prvej inštancie rozsudkom určil, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 22.12.2004 uzatvorená medzi žalobkyňou a Všeobecnou úverovou bankou, a.s., je bezúročná a bez poplatkov (výrok I.) Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2 386,09 eura v lehote do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Konanie v časti, ktorou žalobkyňa žiadala zaviazat' žalovaného sumou 500 eur titulom finančného zadostučinenia zastavil (výrok III.). Žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému nepriznal (výrok IV.). Opravným uznesením opravil záhlavie rozsudku tak, že uviedol správne PSČ v adrese žalobkyne. Na odvolanie žalovaného je napadnutá vyhovujúca časť rozsudku (výroky I. a II.) a výrok o trovách konania predmetom prieskumu odvolacím súdom.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že Všeobecná úverová banka, a.s., ako veriteľ, a žalobkyňa, ako dlžník, uzavreli dňa 22.12.2004 zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 75.000,- Sk (2 489,54 eura), ktorý sa dlžník zaviazal splatiť úver veriteľovi v 48 mesačných splátkach, s mesačnou splátkou 2 238,55 Sk (74,31 eura), s pevnou úrokovou sadzbou, s dátumom prvej splátky 22.01.2005 a poslednej splátky 22.12.2008, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 10,08 %, s celkovými nákladmi dlžníka 110.120,40 Sk (3 655,33 eura), s poplatkom za poskytnutie úveru 750,- Sk (24,90 eura), s poplatkom za vedenie účtu 40 Sk (1,33 eura) mesačne a s poistným za poistenie úveru 50 Sk (1,66 eura) mesačne. V čl. I. zmluvy bol označením krížikom žalobkyne prijatý základný súbor poistenia. V zmysle čl. II. bodu 5 zmluvy, banka uzavretím tejto zmluvy navrhla, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku, s čím dlžník vyjadril súhlas. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy podľa čl. III bodu 6 boli Obchodné podmienky. V konaní nebolo sporné, že banka úver žalovanej poskytla. Na základe Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.11.2006 bola pohľadávka z úveru postúpená na žalovaného. Rozhodcovským rozsudkom sp.zn. SR 17908/09 zo dňa 18.01.2010 vydaným Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, rozhodcom A.. Z. Q., bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia sumu 1 317,48 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 317,48 eura od 21.09.2008 do zaplatenia, poplatok za rozhodcovské konanie vo výške 78,39 eura a trovy právneho zastúpenia vo výške 209,09 eura. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.02.2010 a vykonateľnosť dňa 18.02.2010. Na jeho základe bola pohľadávka z úveru vymáhala v exekučnom konaní, v ktorom bol nárok žalovaného uspokojený vo výške 2 648,55 eura.

9.1. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo zakladá odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko závery súdu prvej inštancie uvedené vo výroku I. odporujú záveru súdu prvej inštancie v bode 49., podľa ktorého na neho nebola platne postúpená pohľadávka z uvedenej zmluvy. Ak však súd prvej inštancie zastal názor, že nie je vlastníkom pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. 1386772, potom nemohol dospieť k záveru o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v časti o určenie, že úver poskytnutý na podklade tejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za zmätočné, nepreskúmateľné, vyvolávajúce stav právnej neistoty a nemajúce oporu v zákonných ustanoveniach. Mal za to, že takýto nesprávnym procesným postupom mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení

pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené.

9.3. V danej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku stručne uviedol, čo bolo predmetom konania, ako sa k veci vyjadrili žalobkyňa a právny zástupca žalovaného, a popísal zistený skutkový stav. V rámci právneho posúdenia citoval ustanovenia právnych predpisov, podľa ktorých vec právne posúdil a vyhodnotil vykonané dokazovanie. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa atribúty riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

10. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

11. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

12. Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií uplatnených veriteľom voči spotrebiteľovi za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

13. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

14. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

15. Podľa § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

16. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

17. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. Podľa § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19.1. V danej veci súd prvej inštancie skúmal či rozhodcovský rozsudok predstavuje materiálne vykonateľný exekučný titul. Konštatoval, že rozhodcovská doložka, ktorá bola dohodnutá priamo v zmluve, nebola individuálne dojednaná, a nútila spotrebiteľa podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, preto podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, s čím je spojená sankcia neplatnosti podľa § 53 ods. 4 OZ. Na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je nulitným aktom. Preto dospel k záveru, že právoplatný rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 17908/09 zo dňa 18.01.2010 vydaný Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., netvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae), ktorá by bránila opätovnému prejednaniu veci.

19.2. S uvedeným záverom sa odvolací súd nemôže stotožniť, keďže nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z obsahu zmluvy o poskytnutí flexipôžičky (č.l. 10) síce vyplýva rozhodcovská doložka (čl. II. bod 5), ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvu podmienku v spotrebiteľskej zmluve, avšak na jej základe nedošlo k prejednaniu pohľadávky žalovaného pred rozhodcovským súdom, ani k vydaniu rozhodcovského rozsudku. Podľa rozhodcovského rozsudku (č.l. 259) konal rozhodcovský súd o pohľadávke žalovaného na základe rozhodcovskej doložky, zahrnutej do dohody o úhrade splátok uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 20.09.2008 až po postúpení pohľadávky na žalovaného, ktorá sa však v spise vôbec nenachádza, preto ju súd prvej inštancie nemohol posudzovať. Navyše platnosť rozhodcovskej doložky už musel skúmať exekučný súd pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Za týchto okolností je vyššie uvedený záver súdu prvej inštancie nesprávny.

20.1. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že v zmluve o úvere nebola uvedená úroková sadzba, ale iba údaj, že úroková sadzba je pevná, a na základe tohto skutkového zistenia dospel k právnomu záveru, že podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. veriteľ nemá nárok na riadne úroky, v dôsledku čoho považoval zmluvu za bezúročnú.

20.2. Ani s uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Zákon č. 258/2001 Z.z. v ustanovení § 4 ods. 2 stanovuje náležitosti zmluvy, medzi ktorými sa však „úroková sadzba“ nenachádza. V § 4 ods. 5 je síce uvedené, že „Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.“, avšak výška úrokov (nie úroková sadzba, ktorú zákon ani nevyžaduje) sa v zmluve o poskytnutí flexipôžičky nachádzala v časti Základné podmienky, ako výška úrokov a poplatkov 35.120,40 Sk (poznámka - išlo o celkovú sumu úrokov a poplatkov za celú dobu splatnosti úveru). Navyše pod tým bola poznámka, že výška úrokovej sadzby je zverejnená na výveskách v prevádzkových priestoroch banky. Za týchto skutkových okolností nie je možné považovať záver súdu prvej inštancie, že úver je bezúročný lebo podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. veriteľ nemá nárok na riadne úroky, za správny.

21.1. Ďalej súd prvej inštancie vyhodnotil, že zmluve bola nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko táto bola uvedená vo výške 110.120,40 Sk, čo sa nerovnal súčinnu počtu a výšok splátok spolu so zmluvne dohodnutými poplatkami. Uviedol, že celková čiastka, ktorú žalobkyňa musela zaplatiť predstavovala sumu 112.520,40 Sk, pričom započítal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 750,- Sk (24,90 eura) a poplatky za vedenie účtu 40 Sk (1,33 eura)/ mesačne a poplatok za poistenie vo výške 50 Sk (1,66 eura)/mesačne.

21.2. Zo zmluvy však vyplýva, že žalobkyňa mala zaplatiť 48 splátok po 2.238,55 Sk, čo bola suma 107.450,40 Sk, ďalej mala zaplatiť jednorazový poplatok za poskytnutie úveru 750,- Sk a poplatok za vedenie účtu za 48 mesiacov po 40,- Sk, spolu 1.920,- Sk, teda spolu sumu 110.120,40 Sk (107450,40+750+1920=110120,40) tak, ako boli celkové náklady spotrebiteľa uvedené v zmluve.

Poplatky za poistenie sa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom nezapočítavali, na základe výnimky uvedenej v § 2 písm. c) bod 5. zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Skutočnosť či bolo poistenie dobrovoľné bola právne bezvýznamná. Z uvedených dôvodov pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve bola nesprávne uvedená výška RPMN, keďže žalovaný (v rozsudku nesprávne uvedený „žalobca“) poistné do jej výpočtu nezahrnul a tak sa na takto uvedený údaj hľadí ako keby v zmluve absentoval, preto podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, je tento záver nesprávny, v rozpore z ustanovením § 2 písm. c) bod 5. zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

22.1. Podľa názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky na žalovaného sú závery súdu prvej inštancie predčasné. Súd prvej inštancie považoval postúpenie na bankovej pohľadávky na žalovaného za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka dôvodiac, že v spise sa nenachádzajú žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali platné a účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, resp. že v čase postúpenia už nastala konečná splatnosť úveru (k postúpeniu pohľadávky došlo k dátumu 23.11.2006 a posledná splátka bola splatná až 22.12.2008) a ani dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 7 zákona o bankách, že žalobkyňa bola riadne vyzvaná na zaplatenie dlžného záväzku, s ktorým bol v omeškaní trvajúcim viac ako 90 dní a ktorý ani po tejto výzve nebol uhradený.

22.2. Z obsahu rozsudku však nie je zrejmé, či skutočnosť, že sa postupovala splatná pohľadávka, bola medzi stranami sporná, ani kto niesol povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť k preukázaniu tejto skutočnosti. Žalobkyňa tvrdila, že pohľadávka bola postúpená na žalovaného a na základe tohto tvrdenia navrhla zmenu žalovaného, z čoho je zrejmé, že postúpenie pohľadávky považovala za platné. Súd prvej inštancie jej návrhu vyhovel (uznesenie na č.l. 135) hoci pre zmenu žalovaného nebola splnená procesná podmienka stanovená v § 80 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd návrhu vyhovie, ak sa preukáže, že k prevodu práva došlo po začatí konania. Hoci z obsahu spisu vyplýva, že k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 23.11.2006, teda pred začatím konania (16.09.2019), aj žalovaný ponechal túto skutočnosť bez povšimnutia a nepodal proti uzneseniu sťažnosť, z čoho tiež vyplýva, že platné postúpenie pohľadávky na seba rovnako nepovažoval za sporné. Z uvedeného dôvodu je záver súdu prvej inštancie, ktorý považoval postúpenie na bankovej pohľadávky na žalovaného za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, za predčasný. Keďže v dôsledku uvedeného predčasného záveru súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, ktoré získal, ako oprávnený v exekučnom konaní, vyplatením časti vymoženej sumy, je v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie nesprávne.

23. K námietke premlčania vznesenej žalovaným, odvolací súd uvádza, že právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k plynutiu subjektívnej premlčacej lehoty sú správne a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít (napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/29/2021, sp.zn. 7Cdo/181/2020, sp.zn. 7Cdo/185/2021). Z uvedených rozhodnutí tiež vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch sa pri vydaní bezdôvodného obohatenia trojročná objektívna lehota neuplatní, lebo tomu bráni zásada efektivity s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vydaného dňa 22. apríla 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19). Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že z hľadiska skutkového žalobkyňa zatiaľ nepreukázala svoje tvrdenie, podľa ktorého vedomosť o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti a obsahuje nesprávne údaje sa dozvedela až 20.07.2019 od Občianskeho združenia Ochrana spotrebiteľa.

24. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní, pričom s namietanou vadou konania, spočívajúcej v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, sa vyporiadal v bode 9. S námietkou žalovaného voči právnomu posúdeniu, v zmysle ktorého by úver poskytnutý na základe zmluvy mal byť bezúročný a bez poplatkov, sa odvolací súd s poukazom na body 20. a 21. stotožňuje. Pokiaľ žalovaný namietal voči výroku II. napadnutého rozhodnutia, ktorým bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 2 386,09 eura a tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala, že by od nej prijal akékoľvek plnenie, keď v rámci exekúcie plnila na účet súdneho exekútora, preto nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ktorý od žalobkyne neprijal žiadne peňažné prostriedky, uvedenú námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu za splnenia podmienok stanovených v § 541 Občianskeho zákonníka, k bezdôvodnému obohateniu môže dôjsť aj na strane oprávneného v exekučnom konaní, prijatím vymoženého plnenia od exekútora, avšak za splnenia podmienky neexistencie exekučného titulu, čo v danej veci zatiaľ preukázané nebolo. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj tvrdenie žalovaného o nesprávnom právnom posúdení premlčania uplatneného nároku, k čomu poukazuje na bod 23. tohto rozsudku. Rozhodnutia Najvyššieho

súdu SR sp.zn. 3Cdo/169/2017, sp.zn. 1Cdo/67/2011, 3Cdo/169/2017, a 8Cdo/163/2018, na ktoré žalovaný poukázal v odvolaní, boli aktuálnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu už prekonané.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výroky I. a II.) a v časti trov konania (výrok IV.) podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie sa bude opätovne zaoberať dôvodnosťou žaloby, po čiastočnom zastavení konania. Nakoľko v danej veci ide o spotrebiteľský spor, aj bez návrhu vykoná dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Následne vo veci opätovne rozhodne, pričom bude viazaný právnymi názormi odvolacieho súdu uvedenými v bodoch 19. až 23. Zároveň rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).